



Tuần Báo Vô Vi

17 tháng 5 năm 2015

Số 238

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Ai ai cũng sợ chết tại sao?
2. Bộ đầu khai mở là sao?
3. Phân tách thời cuộc có lợi ích cho tâm thân hay không?
4. Linh khí do đâu hình thành?
5. Sự hòa hợp do đâu hình thành?
6. Khối óc loài người chứa cả trăm tỉ tế bào để làm gì?
7. Tại sao người đời hay ước nguyện được nhiều sự may mắn, nhiên hậu mới chịu tu?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Olympia, 25/07/97 2:00 AM 1) Hỏi: Ai ai cũng sợ chết tại sao? Đáp: Thừa ai ai cũng sợ chết vì chưa hiểu được luật tiến hóa của Trời Đất. Đối với người tu thiền tự khai thác được sự thanh tịnh nhiên hậu mới mình cảm sự tiến hóa linh động của Trời Đất, bằng lòng hành và tiến thì sẽ không có sự lo âu động loạn đó. Kệ: Tự mình phát triển chẳng lo âu Trí tuệ thông minh chẳng có sầu Sáng suốt quy nguyên đường Phật Pháp Thực hành thanh tịnh tiến bền lâu.	Olympia, 26/07/97 2:10 AM 2) Hỏi: Bộ đầu khai mở là sao? Đáp: Thừa bộ đầu khai mở là ý thức rõ ràng luồng diễn phát triển đi lên, tâm trí khai mở lớn rộng, rất dễ hòa tan với các giới, không còn nuôi dưỡng tâm thức mê và chấp nữa. Kệ: Cảm thông nguyên lý tiến tâm vừa Chẳng có si mê chẳng có ưa Trễ nải không còn tâm ứng phó Bình tâm thanh tịnh tiến thân vừa.
Olympia, 27/07/97 5:00 AM 3) Hỏi: Phân tách thời cuộc có lợi ích cho tâm thân hay không? Đáp: Thừa phân tách thời cuộc chỉ tạo động cho tâm thân. Việc bên ngoài để cho bên ngoài phát triển tùy theo sự kích động và phản động của chính nó. Người tu thiền phải giữ luật, chuyện ngoài tai bỏ ngoài tai, không nên đem vào tâm, chỉ có giải thì mới tiến, bằng không thì sẽ lặn dận suốt kiếp không thông. Kệ: Chèo thuyền rảnh rồi gác cây chèo Gió thổi xuyên qua vẫn chạy theo Uyển chuyển không ngừng tâm thức giác Động rồi cũng vậy chẳng còn theo.	Olympia, 28/07/97 4:50 AM 4) Hỏi: Linh khí do đâu hình thành? Đáp: Thừa linh do tinh khí thần sung mãn quân bình phát triển tâm linh, mặt mày tươi sáng, khai khẩu thuyết chơn ngôn vô quái ngại, liên hệ với sự tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất, bổ thí chơn ngôn bất cứ lúc nào. Kệ: Thực hành phát triển ý thâm cao Thức giác tâm tu rõ nhiệm mầu Phước đức tràn đầy không bận rộn Tâm tư thanh tịnh chẳng còn đau.
Vancouver, 29/07/97 5:50 AM 5) Hỏi: Sự hòa hợp do đâu hình thành? Đáp: Thừa sự hòa hợp do sự hiệp khí cùng Trời Đất hình thành, tự khai thông trí tuệ, quy nguyên thiền giác, lúc nào cũng minh mẫn và sáng suốt. Kệ: Trí tâm phát triển vô cùng tận Sáng suốt minh tâm tự tiến lần Giao cảm không ngừng tâm thức giác Bình tâm học hỏi tự mình phân.	Vancouver, 30/07/97 2:35 AM 6) Hỏi: Khối óc loài người chứa cả trăm tỉ tế bào để làm gì? Đáp: Thừa khối óc loài người là một ánh sáng liên hệ với căn-khôn vũ-trụ, thấu phóng liên tục không ngừng nghỉ. Khi bế tắc sự liên hệ này thì hồn phải lìa xác, một là tiến hóa cõi trên, hai là thọ tội tại cõi âm tùy theo luật nhân quả của mỗi phần hồn khác nhau. Kệ: Diễn thanh chuyển hóa khắp toàn cầu Hỗ trợ giải mê chuyển hóa mau Thức giác không còn mê loạn tưởng Thực hành tiến hóa lại càng mau.
Vancouver, 31/07/97 5:50 AM 7) Hỏi: Tại sao người đời hay ước nguyện được nhiều sự may mắn, nhiên hậu mới chịu tu? Đáp: Thừa người đời sống nhờ mắt mũi tai miệng, hướng ngoại muốn có tạo tham, khó tu khó hòa. Nhiều người tham gia tu thiền một thời gian rồi cũng chán vì chưa thấy rõ chính mình, tự tạo khổ mà không hay. Kệ: Tham lam tình thế lại không may Tạo gió tạo mưa mắt dịp may Gieo rắc chơn hồn thêm động loạn Khó ăn khó ngủ tạo lầm thay.	

DUYÊN TÌNH ĐẠO ĐẠT (tiếp theo)

...
“Tình thương phân phát đủ điều
Nằm trong chơn lý an vui muôn đời
Đạt thanh tiến hóa chẳng rời
Quy nguyên pháp giới chuyện đời lặn qua
Tiến trong muôn tiếng hòa ca
Thương nhau trong cảnh đậm đà dễ thương”
Đậm đà là sao? Đậm đà là bạn đã khổ, tôi cũng đã khổ, chúng ta hiểu nhau trong sự khổ mới là đậm đà dễ thương.

“Duyên lành chư Phật tỏ tường
Nhắc người dâm loạn theo gương Phật Trời
Từ bi chiếu hóa sáng ngời
Duyên lành ngộ đạo mở lời nhủ khuyên
Khuyến người phản bốn hườn nguyên
Trở về trung giới nói liền tháp cao
Vạn linh muôn sắc muôn màu
Hào quang là chánh đứng đầu vạn linh
Thương người như thể thương mình
Anh minh rực rỡ mối tình quảng khai
Bên trong sẵn có pháp đài
Bên ngoài sẵn có đêm ngày dạy ta
Nghịch thông minh cảm mới là
Người ngoan tự giải phân qua thế tình
Xét xem chơn lý nơi mình
Quy nguyên chánh giác có hình hợp duyên
Duyên lành phát triển triển miên
Diễn thanh hòa diệu đẹp phiên một bên
Yêu thương quý trọng tăng nền
Thăng hoa tư tưởng tự quên cực hình
Thiên cơ sáng tạo pháp đình
Dù người tự giác hiển khuyên thiên đàng
Tu trong chơn lý mới an
Tu ngoài chơn lý hoang mang suốt đời”
Ngoài chơn lý là người hay nói thời cuộc, mà tu trong chơn lý thì an tọa không có thời cuộc gì hết, cái gì cũng được thăng hoa hết.
Nhưng mà tôi đưa cho một người khác không có điển tịch, không có cảm động cái tâm các bạn. Mà khi tôi đọc, không biết tiếng Việt Nam nghe nó cũng rúng rúng, rúng rúng. (Thầy cười). Nó có cái kỳ ở chỗ đó.
Cho nên, quá trình các bạn thấy khi tôi vô trong ông Hồ văn Em mà tôi thuyết pháp rồi, ở ngoài người ta

ngồi chỉ nhắm mắt riu riu, riu riu đi lên, không biết tại sao? Nhưng mà các bạn tu, nay tôi cho các bạn biết rằng thanh điển hào quang của tôi làm việc rất nhiều cho các bạn. Cho nên các bạn mới được vậy, chớ các bạn đi kiếm một ca sĩ thiệt hay nó cũng không có riu cho các bạn được đâu. (Thầy cười).

Cho nên, chúng ta hồi nào tới giờ cũng nói tu đời và đạo. Hồi tại sao nói đời và đạo? Tu là tu đạo thôi lại nói đời và đạo. Bởi vì, cái tần số tuổi tác của các bạn, tôi đã nói mười tuổi tu nó khác, hai chục tuổi tu nó khác, ba chục tuổi khác, bốn chục tuổi khác, năm chục tuổi, sáu chục tuổi, bảy chục tuổi khác, nó khác hết mà cái mức tiến hóa nó khác. Do cái đời giầy xéo nó đã tiến hóa một phần, cái đạo cũng như châm thêm nhiên liệu cho nó đốt đèn cho nó đi lên.

Cho nên, đừng vội nói tôi thất vọng, không thất vọng, tôi sợ tôi lười biếng thôi, thấy không? Tôi sợ tôi phản lại Trời đất, không biết Cha Mẹ, không biết Trời Cha Đất Mẹ, không biết tình thương vĩ đại cao cả. Tôi quên trở về nguồn cội. Tôi sợ bao nhiêu đó thôi, và tôi biết cái gì cũng ở trong nguyên căn thì các bạn nằm ngay trong chơn lý rồi. Mình thấy trái ổi mình hiểu nguyên căn nó, mình thấy cọng cỏ hiểu nguyên căn nó thì các bạn đang đi trên thiên đàng chứ các bạn đâu có đi dưới địa ngục nữa, đi trong lòng tình thương hóa hóa sanh sanh. Bạn đâu có đi ngoài chơn lý mà hoang mang suốt đời, thấy không? Mà có nhẹ mới hiểu, có tu mới hiểu. Còn không chịu tu cho nó nhẹ nhàng không hiểu bởi cái dục vọng trước ô ở trong con người nó xúc đẩy dữ lắm, nó hoành hành bởi vì chủ nhơn ông mê muối giao phó cho nó bành trướng, làm cái hạ trí bành trướng lên, thành ra khó hiểu.

Cho nên, trong cái cơ hội này mọi người có cơ hội trả nghiệp. Các bạn trả nghiệp nhiều chừng nào các bạn nhẹ chừng này, buông xuôi được chừng nào các bạn lại tiến hóa nhiều chừng này. Nguyên theo Phật, Phật vô sản thì chúng ta cũng đi trong đường lối đó nó đúng hơn và nó nhẹ nhàng cho phần hồn. Chớ đừng nói Phật, cầu nguyện Phật, Phật cho con có chút tiền riêng, rồi cứ theo ba cái đồng vàng đó, rồi Phật tới rước, nói khoan để con bán đã chứ. (Thầy cười). Cái đó nó nguy hại lắm.

Chúng ta biết đó là phương tiện thôi, thân hình và của cải là cái phương tiện cho chúng ta ở thế gian

làm việc để cải tạo phần hồn thôi, chớ không phải cái trường cửu đâu, đừng lo nó nhiều quá mà khổ, nó không có rồi nó sẽ có. Lúc ta đi học ra trường đã có cái gì? Bây giờ nó có, rồi nó có thấy không, rồi một ngày kia nó có. Bởi chúng ta tu là chúng ta có trước khi có. Các bạn tu, các bạn tìm hạnh phúc. Các bạn tìm thanh điền là nhiên liệu quý giá như

của càn khôn vũ trụ, bạc tỷ mua không được một giọt, mà các bạn đang khai thác cái đường đó hỏi chứ các bạn nghèo ở chỗ nào mà lo, thấy không?

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 4/9/1977)



Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

G., ngày 6-5-97

Kính thưa Đức Ông Tám,

Con nhận được thư ông Tám con rất mừng. Lần này con làm phiền ông, con tu như vậy mà má con chết có được hưởng chút gì không? Con muốn biết hiện giờ má con ở đâu. Con thương má con lắm, vì má con chồng chết mới có 23 tuổi mà phải nuôi 2 đứa con, ở vậy cho tới chết. Má con hiền, buôn bán ngay thẳng, không xảo trá, cần cù lo nuôi con.

Má con chết ngày mùng 9 tháng 1 năm 1995, năm Hợi, mất lúc 6 giờ sáng, Trần thị Nhụy. Chồng con chết ngày mùng 1 tháng 7, năm 1987, Nguyễn Thanh Nhân.

Cúi xin ông Tám coi giùm má và chồng con hiện giờ ở đâu. Con ráng cố gắng tự tu tự tiến, nghe lời ông Tám dạy, phải nhẫn nhịn, chịu nhục thì mới nên. Con đau thai lên kiếp này toàn là đau khổ khóc thầm một mình, nhớ lại khoảng đời hy sinh cho chồng con mà nào ai biết, cứ bị nghi oan.

Lúc rày con ngồi thiền không được lâu như lúc trước, con buồn quá ông Tám ơi! Con phải làm sao trả hết nghiệp thế gian, con sợ con chết rồi hồn con sẽ về đâu? Con khóc hoài, phải làm sao cho hết khóc. Con biết khóc là hèn mà tự nhiên nhớ tới là nó chảy nước mắt. Con cảm ơn ông Tám rất nhiều, xin ông cứu con ông Tám ơi!

Con,

PTT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 16 -5-1997

T con,

Ông Tám đã vui nhận thư con đề ngày 6-5-1997, được biết con rất động loạn, nhiều chuyện không với tới được mà con cũng muốn làm, như chuyện cha mẹ con đã mất rồi là về phần hồn, mà chính con phần hồn con không chịu tu làm sao cứu cha mẹ. Cho nên con muốn cứu cha mẹ phải dốc lòng tu để cho phần hồn con càng ngày càng sáng suốt thì cha mẹ con bình an. Con bình an tức là cha mẹ bình an, con thanh tịnh tức là cha mẹ thanh tịnh. Con chịu tu thì tự cứu, không có nhờ đỡ ai được hết, ông Tám không làm những điều gì mà không có thể làm được, cũng như ông Tám lãnh bao thầu tất cả thể giới, cả căn khôn vũ trụ, chuyện đó ông Tám không có làm được, ông Tám là một người tự tu tự tiến mà thôi. Con muốn học theo đường lối của ông Tám, con phải thực hành đứng đắn, tự tu tự tiến, niệm Phật, nhịn nhục tối đa, phục vụ tất cả mọi người. Hiện tại con có gia cang được vui tốt, con có tinh thần phục vụ thì tương lai con chết phần hồn con sẽ bớt khổ đi.

Người khổ là người ích kỷ, xấu xí, so đo, cần nắn, phá rối tâm thức của chính mình là người khổ mà thôi. Còn vui hòa với tất cả, chấp nhận chung tiến và ảnh hưởng lẫn nhau, đó là người lúc chết sẽ được cứu và thanh nhẹ. Con có 1 cái thể xác của Trời Đất đã hình thành, có khối óc, có tay chân mà con thiếu thanh tịnh không có khám phá được, cái tiểu thiên địa này hòa hợp với cả căn khôn vũ trụ mà tiến, thành ra lúc nào trí óc con cũng rối ren, chấp chuyện này, chấp chuyện kia, chấp chuyện nọ, không chịu cởi mở mà phát triển ra? Vui với tất cả mọi người, không sao! PLVVKHHBPP là thực hành khai triển tâm thức, khai mở trí óc, hòa cùng căn khôn vũ trụ, chứ không phải là chuyện nhỏ, mà con hành PLVV cứ cần nắn, nói chồng nói con, nói ba láp ba xàm, làm lộn xộn tâm thức của chính con và không phát triển được. Lần này là lần cuối cùng ông Tám cho con biết phải tu đi, PLVV có phương pháp đàng hoàng, đêm đêm rảnh lo tu thiền, ban ngày lo phục vụ hết lòng, thương yêu các con là đủ rồi. Con làm chuyện nghịch thì các con nó đâu

có phục con. Con thấy con làm nhiều chuyện nghịch thì các con nó đâu có phục vụ con. Con thấy con làm một người mẹ hiền, con phục vụ các con, con thương yêu các con, con quý các con, chúng nó sẽ quý con và nó noi cái hạnh của con, tức là nó cũng phải theo cái con đường con tu. Và con tu con được minh mẫn, được sáng suốt, biết phục vụ, biết xây dựng cho gia cang thì mới ảnh hưởng được các con, chớ con nói con tu, con bỏ tất cả con đi tu, đâu có được, rồi chúng nó ai lo? Con mình để ra mình lo, con tu là con lo cho các con, con tu con thanh tịnh, là các con được hưởng phước đức của người mẹ, có bấy nhiêu đó mà làm, không nên biết cái chuyện cỗi bên kia, cỗi bên nọ để làm gì? Cái chính con, con chưa biết mà muốn biết cỗi bên kia, ba tôi sao, má tôi sao? Mà chính tôi sao tôi không biết! Tôi phải biết cái sự sai lầm của tôi sửa tiền mới là đúng. Cho nên con nói: tôi tu rồi tương lai tôi sẽ về đâu? Bây giờ thần kinh con lộn xộn, mà con tu con ổn định là tự nhiên con trở về với thanh tịnh là chỉ có về Trời, không có xuống âm phủ. Làm người mà thiếu thanh tịnh là chết chỉ xuống âm phủ không có được về Trời. Con muốn trả hết nghiệp? Nghiệp con đã bao nhiêu kiếp rồi, bây giờ con chỉ tu gỡ lần lần, không có trả hết được, gỡ được phút nào hay phút nấy. Bây giờ con gắng tu đi, cảm mồm lo tu đi, nhịn nhục phục vụ tối đa, gia cang tốt đẹp, lúc chết cũng an vui. Kẻ sống như người chết, an vui, không nên nghĩ sai về người khác, sửa mình để tiến hóa là chánh.

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ ÚC

Bạn Đạo NSW

Hỏi: Kính thưa Đức Thầy, trong phần trả lời câu hỏi của Mục Bé Tám trên LED112: "Tại sao làm người lại thiếu ý chí dũng mãnh?", Thầy có đề cập đến danh từ "tâm linh và phần hồn". Chúng con đều lẫn lộn danh từ "tâm linh và phần hồn", vậy kính xin Thầy giải thích "tâm linh và phần hồn" là danh

từ đồng nghĩa hay khác nghĩa? Nếu khác thì tâm linh là cái gì? Chúng con cảm ơn Đức Thầy.

18/8/97

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Đáp: Tâm Linh và phần hồn đồng một nghĩa. Có tâm linh mới có phần hồn.

THƯ GỎI THẦY TỪ ÚC

Adelaide 2 Tháng 8, 1997

Kính thưa Thầy,

Chú Lâm Hữu Hội ở Brisbane, tiểu bang Queensland có việc sau đây và xin được thỉnh ý Thầy.

Sau khoảng 1 năm sống ở Brisbane, chú Hội đã tiếp tục hành thiền và quen biết một số bạn bè người Việt tại Brisbane. Mới đây có một vị bác sĩ người Việt, cũng là Hội Trưởng của một hội gì đó của cộng đồng người Việt ở đó, tỏ ra hâm mộ pháp môn của mình và đề nghị chú Hội viết bài để quảng bá PLVV trên một tờ báo Việt ngữ tại Brisbane. Chú Hội không viết nhưng đã đưa cho vị ấy 1 cuốn "Thực Hành Tự Cứu" để tùy nghi sử dụng. Theo chú Hội nói thì vị ấy sẽ dựa theo sách này và viết các bài về Vô Vi để đăng báo, mặc dầu bản thân bác sĩ ấy đã hành thiền chưa thì không được rõ.

Kính xin Thầy cho vài lời chỉ giáo, để việc truyền bá PLVV được thực hiện trong trật tự chung.

Cảm ơn Thầy.

Kính thương,

Trần Hải Tân

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Chú Hội đưa cuốn Thực Hành Tự Cứu cho bác sĩ là đúng rồi. Còn muốn phổ biến pháp lý thêm thì cũng nên đưa bằng giảng, hay là vấn đáp, hay cuốn Tham Gia Phát Triển Trí Tâm.



Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 5 tháng 2 năm 1978

Bính Thìn Mậu Ngọ tương tranh tiến
Đạo pháp đương hành đạo pháp riêng
Ng nghiêm túc tự hành năng đắc pháp
Giải thông nghịch thuận lý phân huyền.

Phân huyền rõ rệt mỗi niên
Tu trong sướng khổ tùy duyên chuyển hình
Phật Trời thâm diệu chơn tình
Dù người tiến hóa cơ hình yên vui
Tưởng Trời tưởng Phật ngộ mùi
Đạo tâm thanh giải rên trui việc đời
Khổ không thấy khổ xét lời
Xả thân cầu đạo đời đời yên vui
Lầm than mê loạn bụi ngời
Chính mình chưa giác an vui không thành
Nằm trong định luật hóa sanh
Chưa minh sanh diệt khó hành lý chơn
Tưởng mình cao đẹp giận hờn
Đâu dè mình cũng chịu ơn Phật Trời
Cần khôn vũ trụ phân lời
Từ tâm xuất phát tự rời tham sân
Khai thông các giới các tầng
Hợp cùng thiên ý tiến gần Phật Tiên
Diễn thanh hòa hợp hai miền
Đạo đời diễn tiến dẹp phiền một bên
Nguy nga trung giới sẵn nền
Quên mình giúp họ đáp đền nghĩa ân.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Bốn (tiếp theo)

LUẬN VIẾT SÁCH LUẬN CÔNG ĐỨC, Ý TRỜI KHÉO BÀY CÙNG XÉT KÍ
LUẬN TAM THỦY LUẬN BỒ ĐỀ, DUYÊN THIÊN LỜI GIẢ VÀ NGHĨA THẬT

...
Tế Phạt: Nếu như hàng xóm của con mà vặn nhạc lớn con nghĩ sao?

Thái Sinh: Thưa, ân sư nói rất có lí: “Đạo không cùng, chớ kết bạn; chí không chung, chớ cùng mưu” (Đạo bất đồng bất tương vi lộ; chí bất đồng bất tương vi mưu). Tụng niệm kinh, tâm và khẩu cùng tụng, tâm và Phạt cùng niệm, tụng kinh tại gia không cần tụng lớn tiếng.

Thái Sinh: Thưa thầy, vị Đại Đức còn đang bận tụng kinh thì con làm sao có thể cùng vị đó luận đạo bữa nay?

Tế Phạt: Vẫn có thể, hãy đợi vị đó tụng kinh xong thầy sẽ sắp xếp.

Thái Sinh: Thưa vâng, song con hi vọng sẽ không phải đợi lâu, để khỏi phạm tới thời giờ soạn sách.

Tế Phạt: Sẽ không phạm tới đâu, vì vị đó tụng kinh không bị lệ thuộc vào tiếng chuông, tiếng mõ cùng vận điệu của kinh, mà chỉ trầm tư tâm niệm, do đó thời gian không còn thấy dài.

Thái Sinh: Trên đầu vị đó con thấy có một vòng hào quang hắt là tu không sai đường.

Tế Phạt: Vị đó là đọc giả của Thánh Hiền Đường, thường âm thầm giúp đỡ in kinh sách cùng cứu tế xã hội, lại luôn luôn chăm lo công đức, không để cho tâm bị danh lợi buộc ràng, do đó đã hân hạnh thấu nhận được hào quang của Phật chiếu rọi, nếu như tiếp tục tu hành, tương lai có thể đạt tới quả vị vô cực.

Thái Sinh: Thưa ân sư, vị đó đã đứng dậy.

Tế Phạt: Để thầy tới điểm hóa cho vị đó. (Sau khi Tế Phạt điểm hóa xong, vị đó trở thành ngôi trên chiếc cầu nổi đặt ở góc nhà, giống như đang ngủ, vì nguyên linh đã xuất ra ngoài bản thể, bay bổng nhẹ nhàng, Thái Sinh thấy vậy mắt tròn tròn xoe, miệng há hốc ngạc nhiên, không ngớt ca ngợi Phật pháp).

Thái Sinh: Thưa Đại Đức mạnh giỏi.

Duyên Sinh: Dạ, cảm ơn, vị tới đây có việc chi?

Thái Sinh: Tôi là đệ tử đàn cơ Thánh Hiền Đường, tới đây thụ giáo.

Duyên Sinh: A, thì ra vị là hồn cơ bút của Thánh Hiền Đường... Kì lạ thay! Vừa rồi tôi còn đọc kinh, có sao đã tới đây gặp nhau?

Thái Sinh: Vì sau khi Đại Đức tụng xong, liền được ân sư Tế Phạt điểm hóa tới đây.

Duyên Sinh: A, thì ra là như vậy. (Đại Đức liền khoanh tay làm lễ ra mắt Tế Phạt).

Thái Sinh: Đại Đức học đạo đúng đắn, trên kệ mới thấy chất đồng kinh sách, đêm nay kẻ hậu học này có một vấn đề xin đại đức giảng giải cặn kẽ cho.

Duyên Sinh: Xin chớ khách sáo, mình cùng nhau học hỏi, tận tình chỉ bảo lẫn nhau.

Thái Sinh: Ngày nay muôn giáo đều chân hưng, ngàn cửa đều mở, các giáo lí hỗn hợp lẫn nhau, có giáo phái lại chủ trương tổng hợp các giáo lí, nhưng có khi gây ra sự mâu thuẫn nội tại bởi thế không thể hòa hợp một cách cầu thả

được, theo ý Đại Đức thì nên thi hành như thế nào để không gặp sự trở ngại, khó khăn?

Duyên Sinh: Thái Sinh đặt vấn đề rất hay, sắc vốn là không, sắc đến từ đâu, trước khi tâm cảnh trừ được sắc tướng, sắc lại hoàn sắc, không lại hoàn không, tỉ dụ như ba loại nước: một là “nước thánh tiên thiên”, hai là “nước trong tính trời”, ba là “nước đục hậu thiên”.

“Nước thánh tiên thiên” là gốc tâm Tiên Phật đã không bị ô nhiễm, lại còn có thể làm trong lành nước đục nước nhơ từ bên ngoài xâm nhập.

“Nước trong tính trời” là gốc tâm tu đạo, do đó luôn luôn hấp thụ được hào quang của Phật chiếu rọi, cùng chân lý để tẩy rửa thân tâm, bản tính của nước vốn trong, xong vì trôi chảy nên bị nhiễm đục.

“Nước đục hậu thiên” là tâm hậu thiên phạm tục, bản tính vốn thanh tịnh, song vì bị nhiễm mãi sự ô uế của cõi trần thành tâm tham dục, vọng niệm ngẫu đục.

Sự phổ hóa của Thánh Hiền Đường từ trước tới giờ chỉ đạt tới nước trong không nhiễm, chưa đạt tới nước thánh. Do đó, trong số chư đệ tử cùng đọc giả chỉ mới tu tới giai đoạn nước trong, chưa thể xung phá lên cảnh giới thuộc tầng trên, vì nước trong tuy sạch nhưng lại dễ bị nhiễm trược, phải trừ hết ô uế rồi chế luyện thành “nước Thánh”, giai đoạn này cực kì khó khăn, đôi khi có kẻ uống nước lại khác, khiến nước trong trở thành nước đục, nước đục này chính là tâm đục, niệm đục chẳng phải tâm niệm an tịnh nên mới khốn quẫn, tự đem tâm trói buộc, đó là tất cả nguyên nhân.

(còn tiếp)

